

den her sag diskuterer vi, at der skal være beskyttelse til de mennesker, der bliver udsat for trusler om vold.

Jeg har endnu ikke hørt, at man selv skulle komme med beviser for, at man var truet med at blive udsat for vold. Mig bekendt er det ikke tilfældet i de andre sager og slet ikke i den sag om tegneren, som vi har diskuteret hele formiddagen, at man selv skulle komme med beviserne for, at man var truet. Jeg går heller ikke ud fra, at det er det, ministeren mener.

Det, vi taler om her, er, hvordan vi beskytter dem, der risikerer at blive udsat for æresrelateret vold. Gør vi det ved at have en regel, der forhindrer, at danskere kan flytte til Danmark med den, de elsker, eller gør vi det ved helt konkret at beskytte de ofre, der er, og hjælpe dem til at stå frem?

Kl. 13:52

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 13:52

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Nu er fru Line Barfod jo så ikke med i det samarbejde om alle de initiativer, som Integrationsministeriet foreslår, men andre ordførere vil jo vide, at der er indgået en række aftaler om en lang række initiativer, herunder disse kvindekrisecentre. Der kan enhver henvende sig uden at skulle bevise noget som helst.

Jeg siger bare: Hvis man skal have familien dømt for vold, for trusler, er man altså nødt til selv at optræde som vidne. Sådan er det.

Men der er muligheder i dag qua krisecentre. Der er mulighed for gennem en masse frivillige organisationer at få rådgivning på alle måder. Vi har masser af støttepersoner, der støtter op. Men ønsker man en ny identitet, kommer man altså ikke uden om, at politiet så må ind over. Og ønsker man familien straffet, må man altså også være klar til at forklare sig til politiet. Tingene hører sammen, men krisecentrene kan man altid gå til.

Kl. 13:53

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Line Barfod.

Kl. 13:53

Line Barfod (EL):

Jeg kan godt forstå, at ministeren snakker udenom og snakker, snakker og snakker.

Det, vi diskuterer, er, om vi, hvis vi skal hjælpe dem, der er truet af æresrelateret vold, så gør

det ved at have en regel, der forhindrer danske statsborgere i at bo i Danmark med den, de elsker. Eller gør vi det ved at have en konkret indsats i forhold til de mennesker, der er truet med æresrelateret vold – ved at sikre, at når de henvender sig til myndighederne, får de straks hjælp af nogen, der har forstand på den type sager, at der er nogen, der ved, hvordan man håndterer sagerne, nogen, der tager hånd om dem, nogen, der hjælper dem? Gør vi det ved at sikre, at der er et politi, der straks agerer på det, at der er nogle steder, hvor de kan komme hen, at det er noget, som myndighederne hjælper med, og at det ikke er en privat organisation som et kvindekrisecenter, der skal sikre, at der er en, der kan gå ind og mægle? Sørger man rent faktisk også for, at myndighederne har et tilbud parat, hvis man virkelig mener alvorligt, at man vil gøre en indsats mod æresrelateret vold og hjælpe ofrene?

Kl. 13:54

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 13:54

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg kan kun holde mig til det, jeg har sagt. Men forslaget drejer sig om 24-års-reglen og tilknytningskravet; det nytter ikke noget, at fru Line Barfod snakker udenom. Det er det allervigtigste, der er sket, også for at gøre de unge selvstændige og dermed også dæmme op for det forfærdelige, som hedder æresrelateret vold. Det siger sig selv, at det gør man, jo stærkere de unge mennesker bliver.

Generelt er integrationspolitikken jo sådan i dag, at vi gør alt, hvad vi kan, for at støtte de unge. Vi kan også se af statistikkerne, at ikke mindst kvinderne klarer sig langt bedre: får lange uddannelser og bliver meget mere selvstændige. Det er vejen frem. Det har jo vist sig, at masser af fædre nu har sadlet om: beundrer deres døtre, støtter dem i at få uddannelse. Og det er det kulturskred, som vi først og fremmest har ønsket. Det er jo langt det vigtigste, for det vedrører de mange.

For dem, hvor det så alligevel går galt, er der de muligheder, som jeg har nævnt, for at få rådgivning, for at få hjælp og i sidste instans, hvad jo ikke er særlig lykkeligt, muligheden for en ny identitet.